

La societat dels privilegis i l'autoengany

Josep Fortuny i Gallemí

La majoria de ciutadans coincidim en opinar que el problema més greu al què actualment ens enfrontem és: L'ATUR.

L'ATUR es podrà vèncer el dia en què els que es creuen que tenen privilegis s'alliberin de guardar-los com si tinguessin «ORO EN PAÑO», i es converteixin en emprenedors i no estalviïn energies per crear i no per destruir o avortar intents de creixement de l'economia i la generació de llocs de treball.

Dit així, pot semblar una intel·lequia, però amb exemples és possible que entenguem la profunditat d'aquesta reflexió.

Si ens traslладem a l'àmbit de la JORNADA DE TREBALL, ens trobarem amb les següents CONTRADICCIONS:

a) Cajamadrid: desitja crear 325 llocs de treball a les seves oficines, ampliant l'horari d'atenció al públic. Naturalment els sindicats de la Banca s'hi oposen. Es pensen que tenen un privilegi, i naturalment volen avortar aquests nous llocs de treball, ja que no està previst en el conveni.

b) Les farmàcies: n'hi ha hagut que desitjaven donar servei les 24 hores i en aquest cas va ésser el propi Col·legi de Farmacèutics el que va clamar al cel, ja que també es consideraven posseïdors de privilegis. (Em pregunto si és que el Sol no surt per a tothom, o és que només surt per als que es pensen tenir privilegis.)

c) Quan es parla de reduir la jornada de treball els empresaris només argumenten els efectes de l'increment de costos unitaris, però no s'està pensant en els efectes positius que produiria per l'economia en general.

Una mínima reducció de la jornada es traduiria en llocs de feina, encara que inicialment fossin a temps parcial, la decisió, té l'inconvenient d'haver de reorganitzar els procediments. El benefici seria clar: major número d'empleats en el conjunt de l'Estat; menor despesa social per desocupació.

d) Les hores extres, la realitat a nivell de carrer és que es fan i en molt casos se sobrepassen (en molt) els límits legals, i aquesta realitat és reconeguda per empresaris i sindicats.

On hi ha excessos, és en la pròpia insolidaritat del treballador, la que

l'impedeix que es generin llocs de treball.

L'administració, no vol enfrontar-se als sindicats ni a les empreses i, per tant, s'abstén de realitzar la funció de control.

Hi ha més exemples, però per no cansar passarem a dues altres àrees de l'economia:

-En primer terme L'AUTOOCUPACIÓ: els polítics s'omplen la boca per dir que aquesta és la solució. El principal problema de L'AUTOOCUPACIÓ és la financiació, ja que un projecte empresarial necessita TEMPS I DINERS per consolidar-se. Perquè veiem que en pocs mesos una mateixa botiga/negoci obre i tanca en poc temps? Doncs per què són necessaris molts recursos per crear un negoci i naturalment els proveïdors volen cobrar i la banca vol els seus bons interessos i màximes garanties.

La banca té els seus privilegis i l'Estat no fa res per tal que els emprenedors puguin desenvolupar negocis i treballs.

- I en segon terme la FISCALITAT DE LES PETITES I MICROEMPRESSES: L'Estat penalitza el treball amb el sistema de mòduls, doncs en el moment de projectar una ampliació del negoci o una ampliació del servei a clients, el comerciant o petit empresari, ja sap d'anticipat que els pagaments per renda seran superiors, sense saber si aquesta ampliació li generarà més negoci, l'únic que sap és que l'Estat se li emportarà els seus diners.

L'Estat tampoc vol perdre els seus privilegis de recaptació. No us vénen a la memòria les pel·lícules d'en Robin Hood, on es feia palesa que tot i a les èpoques de sequera i desastres l'Estat havia de continuar incrementant els seus ingressos.

En un altre àmbit hi trobem:

ELS NEGOCIS NOVEDOSOS

a) Diari electrònic:

Tinc un amic personal que ha estat el fundador i impulsor d'aquest projecte, «MY NEWS», que com a novetós li ha portat molt de temps per persuadir als diaris perquè hi participessin com a subministradors de la informació i naturalment li està portant el seu temps per persuadir a

les persones, i no per això han de desaparèixer els diaris impresos, almenys així ho han entès els quiosquers.

b) Televisió digital:

Hem vist que Telefònica, no vol perdre els seus privilegis (venim d'una cultura de Monopolis), i ha obligat a l'actual govern a introduir una clàusula en la Llei que regula dita televisió respecte del descodificador, per dificultar l'entrada d'altres cadenes televisives; es veu clarament que volen mantenir un privilegi.

c) Les Ciutats de Fabricants:

A Las Rozas (Madrid) el dia 8 de maig s'obrirà la primera «Ciutat de Fabricants» i possiblement a la primavera de 1.998 a la Roca del Vallès, la meva ciutat natal, s'hi obrirà un centre d'aquest tipus.

No podria ser menys i també han aparegut els que pensen tenir privilegis: en aquest cas els comerciants.

Aquests estan gastant les seves energies per frenar/retrasar, que no impedir aquest tipus de negocis.

Per sort hi ha comerciants com els de Castelldefels, que estan a la vena dels emprenedors i s'han agrupat en una Cooperativa per fer la competència a les grans superfícies.

En defensa d'aquest projecte, hi ha l'Equip de Govern de l'Ajuntament format per: PSC, GIR i IC; i no l'està defensant i sí posant-hi pals a les rodes: ILT i CiU, per si això els pogués donar algun vot.

Em pregunto, on és el dubte?, què és el que hi pot perdre el nostre poble?

O és que el Baricentro no ha estat beneficiós per Barberà del Vallès o BanaSud no ho ha estat per el Baix Llobregat? (Hi ha més exemples.)

En un altre ordre de coses, crec haver llegit o escoltat en algun lloc, que va ser «La Conselleria d'Indústria, Turisme i Comerç» la que va indicar a l'empresa promotora on podia ser convenient construir dit Centre Comercial, i perquè no fos tan evident el recolzament de la Generalitat, a posteriori va haver-hi la interposició d'un recurs per part de «La Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme», que va ésser desestimada pel «Tribunal Superior de Justícia de Catalunya». (Els polítics van fer el «paripé»=fingir de cara a la galeria.)